

BOGDÁN LÁSZLÓ

Richardo Reis Tahitin

14. ELSŐ LEVÉL TEIVE MÉLYENTISZTELT BÁRÓJÁNAK

*Nem akartam a szobámban lévő
asztalon hagyni ezt a könyvet,
kitéve a szállodai személyzet
kétségesen tiszta kezű matatásának,
Ovidius évezredeken átkelő,
mélabús költeményeit,
ezért némi erőfeszítéssel
kihúztam a fiókot, beletettem
és a mélyére csúsztatva rejtettem el
a Nagy Száműzött üzeneteit.
A fiók mélyebb volt, amilyennek látszott.
Nekiütkezött valaminek.
Mohó érdeklődéssel nyúltam be.
Egy revolver volt, amellyel
vadnyugaton gyilkolják egymást
a halál táncába szédült mesterlövészek.
Álmélkodva húztam ki
a hatlövetűt. Megpörgettem a tárat
s egy életfogytiglani pillanatra
a cső sötétlő örvényébe meredtem.
Kezem összekulcsolódott
a colt fekete markolatán,
mutatóujjam, mintha végső
helyét találta volna meg.
a ravaszon pihent. Nem tudom
mi történt volna ha meghúzó,
de kopogtak, s én gyáván rejtve
a fiók mélyébe a fegyvert, sietve
nyitottam ki az ajtót. Akkor
érkezett meg, báró, a leveled.*

*Döbbenet olvastam, azt írtad:
„...Senki nem alakíthatja már
át az életemet. Hacsak... hacsak.
Igen, de ha mindig van valami,
ami nem történt meg, és ha nem történt meg,
akkor miért tételezzük föl, hogy
valami lenne, ha mégis megtörténne?”*

Többé soha nem nyitom ki azt a fiókot.

15. VISSZAESÉSEK

*És valahol már énekelni kezdtek,
vetkőzni kezdtek, egymást simogatták,
Odüsszeuszt várták, egymást marcangolták,
gruppenszex iszonyú lázában vacogtak
szomorú szirének. De jaj, az ősi ének
hangja idáig (idiáig!) nem ért el.
Ég térítette el. Levegő falai
is eltérítették. Hullámok házai
fogadták be őket. Hol vagy, Odüsszeusz?*

16. ELSŐ LEVÉL ALEXANDER SEARCH-NAK

*Ülök a parton, Tahitiben.
Táncol a hullámsapkás tenger.
Fehér hullámok legelésző
juhnyájukat idéznek.
Tegnap meghalt a törzsfőnök.
„Holnap ilyenkor hol leszek?” –
kérdelte és pillátlan
szemében kérdések örvénylettek.
Szűnünk egy miccenésre, igen!
De ég és föld között,
mintha kiléphetnénk az időből.
Érzem az öreg jelenlétét.
Sokat utaztam. Tengeren,
sivatagban. Nagyvárosok
útvesztőiben kóvályogtam,*

gettóban, sikátorban.
Kérdezek, de nem válaszol senki.
Az öreg törzsfőnök szelleme
ott libeg a közönyös víz felett,
terelgeti a hullámok nyáját.

17. KEZDETEK

Fekete parton férfi kopogott.
Fölötte táncoltak a sirályok. Néma sirályok.
A szél sem beszélt, immár reggel óta
fellegetet kergetett. A tenger,
néma óriás nyitott szeme, tükörcéjére meredt.
Az égre meredt a tenger és nem beszélt.
És nem beszélt a kavics sem,
hiába ütött hátára nagyokat a bot.
Hallgatott az ég, a homok,
a móló minden, őszállatokra emlékeztető köve
és hátrább a smaragd zöld dzsungel is hallgatott.
És hallgatott a korlát, oszlopok
hallgattak, a hangszóró ásitott,
kábelek, huzalok, reflektorok
húzódtak vissza és nem beszéltek.
Fekete parton férfi kopogott.

